

ΕΘΝΙΚΟ ΜΕΛΛΟΝ

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Τιμή φύλλου Δρχ. 300

ΤΕΥΧΟΣ 5ον

Εν Ιωαννίνους τῇ 20ῃ Ἀπριλίου 1946

ΠΡΩΤΑ ΕΛΛΗΝΕΣ

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΟΔΗΓΗΤΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΥΡΙΑΝΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

Ἡ ζωὴ τοῦ λαοῦ μας ἀπ' τὸν Ἀπριλίου τοῦ σαρανταένα, στάθηκε ὅ,τι κι' ἡ βδομάδα τῶν Παθῶν τοῦ Χριστοῦ μας. Ὑστερὰ ἀπ' τὰ βάζια, τὶς δάφνες τῆς Ἀλβανίας, ἀργίσε ἡ πεντάχρονη βδομάδα σκληρῆς καὶ αἵματος, κατ' ἄπ' τὴν κτηνώδη βία τῶν δολοφόνων τοῦ αἰμοβόρου Χίτλερ καὶ τοῦ δυσωνόμου θιασάρχῃ συντρόφου του.

Κι' οἱ ἄνδρες δῆμοι σταύρωσαν τὸ λαό μας, ἀφοῦ πρῶτα τὸν διαπόμευσαν, τὸν βασάνισαν, τὸν διέσυραν, μὲ ἀπώτερο κρυφὸ μεράκι τοῦ νὰ τοῦ σπάσουν τὴν ψυχικὴ του δύναμη, τὴν ἀδάμαστη.

Σκόρπισαν καὶ τὴν ὑποκρισία, τὶς προσωπικὲς ἐκδοὺς λεύσεις, τοὺς ἐκβιασμοὺς καὶ τὸ χρῆμα, καὶ μπόρεσαν νὰ φτιάσουν ἕνα σκυλόλογό πουλημένων, ποὺ οἱ περισσότεροι ἀπ'

αὐτοὺς εἶχαν τὶς ρίζες τῆς "Εγγενούς" τους δέω ἀπ' τὸν θένος μας, καὶ τοὺς εἶχαμε φυλάξει φιδία στὸν κόρφο μας. Καὶ βοηθημένοι ἀπ' αὐτοὺς ἐ-

ΕΙΡΗΝΗ ΥΜΙΝ...

(Ἐυλογ. τοῦ ἀνερ. κ. ΧΑΡΗ ΜΕΣΗ)

σφίξαν πιότερο τὸ βρόχο στὸ λαιμό μας.

Μὰ ὁ λαός μας πήρε τὰ βουνὰ κι' ἐτοιμάστηκε γιὰ ἐκδίκησιν. Στάθηκε ἄδελος στὸ σύνολό

με στὸ ἀπόγεμα τῆς Κυριακῆς, ἀκόμα καρτεροῦμε τὴ Μεγάλῃ Ἀνάστασι. Εἴμαστε πρῶτα Ἕλληνες κι' ὕστερα μακρόθυμοι σὺν Χριστιανοί.

ΣΑΡΚΟΣ

του, ἀδιάφορα ἀνμὰ μερίδα παραοῦρθηκε ἀπὸ ἀπατρίδες, οὗτον κακὸ, ἀν. καὶ εἶχε ξεκινήσει γιὰ τὸν καλὸ δρόμο.

Κι' ἦρθε ἡ Μεγάλη Παρασκευὴ μας τὸν περασμένο Δεκέμβρη.

Κι' ἐπὶ τὸν ὅ λαός βοιοκόνταν ἐπὶ ἐξου κατεμένους βῆκαν οἱ λαόβιοι νομάδες καὶ πλάνητες καὶ προσπάθησαν νὰ τοῦ μπηξοῦν τὰ κάρφια τῆς στίς σόρκες τοὺς, οἱ αἰώνιοι γύφτοι.

Καὶ σὺν ἀπὸ θαῦμα τότε ἐγίνε ἡ Πρῶτῃ Ἀνάστασι.

Καὶ φέτος ὕστερα ἀπ' τὴν ἀπάντησί μας στὸ ἐρώτημα «ποιοὶ νὰ μᾶς κυβερνήσουν» καρτεροῦμε τὴ Μεγάλῃ Ἀνάστασι.

Πολλοὶ ἀμνηστικοὶ συμβουλεύουν τὸ γιορτασμὸ τῆς Ἀγάπης.

Μ' ὅσα πάθαμε ἀπ' τοὺς ἀνάξιους «ἀδελφούς» μας τὸ θέλουμε καὶ μεῖς, ἀλλὰ ὅχι ἀκόμη... δὲν φτάσα-

"ΕΘΝΙΚΟ ΜΕΛΛΟΝ"

Υπεύθυνος: Γ. ΣΙΩΜΑΛΛΑΣ

Επιστολαί και ἐμβάσματα στο Πρα-
κτορείον Ἐφημερίδων «ΤΣΟΥΡΝΟΥ»

ΜΙΑ ΕΞΑΙΡΕΤΗ ΤΙΜΗ ΣΕ ΣΥΝΕΡΓΙΑ ΜΑΣ

Στο συνεργάτη μας κ. Δ. Σαλα-
μάγκο, ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων
κ. κ. Τιμόθεος, ἔστειλε τὴ συγχρη-
τήριο ἐπιστολὴ πρὸ δημοσιεύουμε
πρὸ κάτω, που ἀποτελεῖ μιὰ ἀναγιώ-
ριση καὶ μιὰ τιμὴ γιὰ τὸ βιβλίο του
«ΟΙ ΘΕΟΒΑΔΙΣΤΟΙ ΤΟΠΟΙ». Ὁ συ-
νεργάτης μας πρέπει νὰ εἶαι γιὰ οὕτῃ
ὑπερήφανος. Καὶ μὲ τὸ δίκιο του.

Τὸ βιβλίο αὐτοῦ τοῦ κ. Δ. Σαλα-
μάγκα, βγήκε στὰ Γιάννινα, τὸν
καιρὸ τῆς κατοχῆς (1943), καὶ προ-
λογίστηκε ἀπὸ τὸν Πανόσ. Ἀρχιμαν-
δρίτη κ. κ. Χρυσόστομο καὶ τὸν ποιη-
τὴ κ. Δ. Σιωμόπουλο. Κριτικὴ γι'
αὐτὸ ἔγραψε ὁ κ. Χρίστος Σούλης
στὰ «ΗΠ. ΓΡΑΜΜΑΤΑ» (τεύχος 10.

Η ΣΥΝΤΑΞΗ

† ΤΙΜΟΘΕΟΣ ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ ΠΑΤΡΙ-
ΑΡΧΗΣ ΑΓΙΑΣ ΠΟΛΕΩΣ ΙΕΡΟΥ-
ΣΑΛΗΜ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΠΑΛΑΙ-
ΣΤΙΝΗΣ

Ἀριθ Πρωτ. 195

Τῷ Ἐλλογιμώτατῳ κ. Δημη-
τρίῳ Σαλαμάγκα υἱῷ ἐν Χρι-
στῷ ἀγαπητῷ τῆς Ἡμῶν Με-
τριότητος πατρικὸς εὐχὰς καὶ
εὐλογίας.

Μεγάλῃ ὄντως ἡ δύναμις τῆς
πίστεως ἐν εὐλαβείᾳ καὶ ἀφοσίωσει
ἐκδηλουμένης. Πᾶν τὸ εὐγενές, τὸ
ἀγνόν, τὸ ὀριεῖον, πᾶσα ψυχικὴ ἀ-
νάγκη καὶ ἀγαλλίασις, πᾶς θρη-
σκευτικὸς παλμὸς ἀπὸ μέσης πι-
στευούσης καρδίας προερχόμενος,
παραλύνουσιν ἀλληλοδιαδόχως, ἐν
τε τῇ ἀπὸ 7ης παρελθόντος μηνὸς
Φεβρουαρίου ἐπιστολῇ τῆς ὑμετέ-
ρας ἀγαπητῆς Ἡμῶν ἐλλογιμότητος
καὶ ἐν ταῖς σελίσιν τοῦ λαμπροῦ
αὐτῆς πονήματος «Οἱ Θεοβάδιστοι
Τόποι». Ὁ ἀπαράμιλλος θρησκευ-
τικὸς λυρισμὸς ἡ ποιητικὴ ἑξαρσις,
τὸ βάθος τῶν συναισθημάτων, ὁ
πλοῦτος τῆς φαντασίας, ψυχολογι-
κὸς ὑποθαλάσσιος ὑπὸ τῆς ἡξιω-
θείσης ἰδίῳις χεῖρεσι προσκυνησά-
ντα ἐν τοῖς σκηνώματι τοῦ Σωτῆ-
ρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ σεβα-
στῆς ἡμῶν μητρὸς, θαυμασίως δ'
ἀποδιδόμενα διὰ ρευστῆς γλώσσης,
καθιστῶσι τὸ πόνημα ἡμῶν τερ-

ΔΩΣΤΕ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΑΣ

Δώστε τὰ χέρια, ἀδέρφια μου, κι' ἐνῶστε τὴν ὁρμὴ σας.
Γιὰ τὴ Μεγάλῃ Μάννα μας, παιδιὰ, ὅλοι μαζὴ!
Ξεχάστε πιά τὶς ἐχτρες σας, φυλάξτε τὴν τιμὴ σας!
Τέτοια Πατρίδα ὅπου ἔχουμε, πρέπει τρανὴ νὰ ζεῖ.

Κάτου ἀπὸ τέτοιον οὐρανὸ, διχόνοιες δὲν ταιριάζουν·
στὰ γαλανὰ ἀκρογιάλια μας, μονάχα ἄς ἀνιηθεῖν,
Παιᾶνες, Θούρια νικητῶν, κι' ὅχι ἀδερφῶν ποὺ σφάζουν
ὁ ἕνας τὸν ἄλλον οἱ στριγγιλιές, οἱ ἐχτροὶ γιὰ νὰ γελοῦν.

Στρέψτε τὰ μάτια σας ψηλὰ, στὴ Θεία Φλόγα, ὅπου ἔχει
ἡ Τέχνη γι' ἀριστούργημα, ἡ Ἑλλάδα γιὰ καμάρι:
στὸν Παρθενῶνα! ὅπου θαμπὸς στενάζει δὲν ἀντέχει
καὶ περιμένει θλιβερός τὸ χέρι ποὺ θὰ πάρει

Ἀπὸ τ' ἀρχαῖα τὸ μάρμαρα κάποια ντροπὴ ποὺ ἐστήθη
μιὰ μαύρη μέρα, κι' ἔφερε τὴ βάρβαρη σκλαβιά·
νὰ ἰδεῖ ὁ κόσμος πῶς στὴ γῇ που ἡ Ἀθηνᾶ ἐγεννήθη
φυτρώνει ἡ Ἑλὰ κι' ἡ Ἀάφνη, ἐκεῖ, ζεῖ μόνο ἡ λευτεριά.

Δώστε τὰ χέρια, ἀδέρφια μου, κι' ἐπάνω τὶς καρδιές σας!
Γιὰ τὴ Μεγάλῃ Μάννα μας, παιδιὰ! ὅλοι μαζὴ!..
Μερίψτε τὶς διχόνριες, ἐνῶστε τὶς ψυχές σας
γιὰ νὰ μπορέσει ἡ Ἑλλάδα μας ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΝΑ ΖΕῖ!

1943

ΚΑΙΤΗ ΒΕΛΛΙΟΥ—ΤΣΟΥΓΙΟΠΟΥΛΟΥ

πνὸν ἀνάγνωσμα διὰ πᾶσαν θρη-
σκευοῦσαν καρδίαν.

Συγχαίροντες οὖν ἡμᾶς ἐπὶ τῷ
ἐγκλείοντι τὸν ἴδιον ἔπαινον ἔργῳ
τούτῳ καὶ ταῖς Πατρικαῖς Ἡμῶν
εὐχαῖς καὶ εὐλογίαις τὴν εὐλαβὴ
ἡμῶν μητέρα καὶ ἡμᾶς καταστή-
φοντες, ἐπικαλούμεθα εἰς ἐνίσχυ-
σιν ἡμῶν διὰ πλείονα συγγραφικὴν
δρασὶν ὁμοίας φύσεως τὴν χάριν
τοῦ Παναγίου καὶ Ζωοδόχου Τά-
φου τοῦ Κυρίου, ἐξ οὗ δεήσεις ἀ-
νεπέμψθησαν ὑπὲρ ἀνάπαύσεως
τῶν πεφλημένων ἡμῶν νεκρῶν καὶ
διατελοῦμεν.

Ἐν τῇ Ἀγίᾳ Πόλει Ἱερουσα-
λὴμ ἀπ' ἐστ' Μαρτίου 5'
Διάπυρος πρὸς Κύριον εὐχέτης
† Ὁ Ἱερουσαλὴμ Τιμόθεος

ΤΟ "ΕΘΝΙΚΟ ΜΕΛΛΟΝ."

Τόσον τὰ μέχρι σήμερα τεύ-
χη τοῦ «Ἐθνικοῦ Μέλλοντος»
ἔσον καὶ τὸ 5ον τοιοῦτον τυπώ-
θηκαν στὰ Καλλιτεχνικὰ Τυπο-
γραφεῖα «Ἑρμῆς» Λαγκλῆ 10
κ. Εὐθυμίου Τζάλλα (Τμήμα Ἐκ-
δόσεων).

ΓΝΩΜΙΚΑ ΚΑΙ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

Τοῦ Πολυβίου Δημητριοπούλου

«Ἡ ζωὴ εἶναι μιὰ ἀτελείωτος ἀπό-
κρως εἰς τὴν ὁποίαν καταναλίσκονται
ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ κράτη, μεταξὺ τῶν
ὁποίων τὸ εὐθηνότερον εἶναι τὸ ἀν-
θρώπινον».

«Θέλεις νὰ μετρήσῃς ἀκριβέστερον
τὰ δόντια τοῦ διαβόλου; Κάμε τον νὰ
γελάσῃ».

«Ποτὲ δὲν ἐμέτρησες τὸ μέγεθος ἐ-
νὸς ἔρωτος, παρὰ ὅταν τοῦ πῆρες τὰ
μέτρα γιὰ νὰ κατασκευάσῃς τὸ φέρε-
τρόν του».

«Αἱμοὶ κάποιο ἔγκλημα τοῦ ἀνθρώπου.
Δικαιοσύνη!.. κάποιο ἔγκλημα τοῦ
θεοῦ».

«Πόλεμος: τὸ τραγικὸν προσωπεῖον
τῆς εἰρήνης.
Εἰρήνη: τὸ ἱλαρὸν προσωπεῖον τοῦ
πολέμου».

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΔΑΣ

ΚΑΤΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΝΔΡΑ ΣΥΖΥΓΟ

«Μιά γυναίκα με την όποιαν μπορούμε να σσεννοούμεθα και να συναισθανώμεθα είναι ένα πλάσμα άγγελικόν.
Λισσακάτος»

Ποιός μπορεί ν' άμφισβητήσει την αλήθεια αυτών των λέξεων; Οι γυναίκες μας άρχισαν να κορμώνονται, άρχισαν να παίρνουν ένα όπλο, ένα μέσο, ένα σπολίδι, μιά πολλές από αυτές δύσκολα διαλέγουν το ύλικό που θα τις έξυψώση. Οι πιο πολλές διαβάζουν βιβλία που είναι άδεια από κοινωνικές άρετές και μόνο γεμάτα από διηγήματα έπιζήμια.

Μιά γυναίκα που κάνει με μεγάλη τέχνη τις δουλιές του σπιτιού θεωρείται από τις άλλες διαλεχτό λουλοόδι και γίνεται ο τόπος για μίμηση. Μιά τέτοια γυναίκα είναι βέβαια δουλεύτρα ωφέλιμη, αλλά αυτή ή δουλεύτρα άφίνει το σπίτι, τις πιο πολλές φορές, χωρίς ιδεώδη νοικοκυρά.

Σέ κέινο το σπίτι που βρίσκεται μια τέτοια νοικοκυρά ή δουλειά προχωρεί καλά, μιά τις πιο πολλές φορές λείπει ή διεύθυνση. Λείπει γιατί όταν ή σκέψη είναι άπασχολημένη με τις χειρωνακτικές πάντα εργασίες, δύσκολα βρίσκει τον καιρό για να σκεφθί και για ζητήματα πιο ύψηλα, πιο σπουδαία.

Πολλές φορές ή καλή έμφαση του σπιτιού μας κάνει να σχηματίσωμε την πιο καλή γνώμη για τη νοικοκυρά του, χωρίς να υπολογίσωμε πιά λαμπρή θέση θάχην ή ίδια οικογένεια στα χέρια μιας νοικοκυράς με ψυχικά και πνευματικά χαρίσματα, μιας νοικοκυράς διευθύντριας, μιας ποόμε.

Η νοικοκυρά γυναίκα δεν πρέπει ναχή την πρωτοβουλία στις έξωτερικές έγνοιες του σπιτιού, αυτές άς μένουν στον άνδρα και άς άσχοληθί μ' ότι άφορτά το σπίτι. Έτσι οι δύο νοικοκυραίοι έχουνε μοιρασμένες τις έγνοιες της οικογένειας,

ι' αυτό όμως δεν θα πη πώς καθ' ένας θα ένεργή όπως θέλει χωρίς να ρωτά τον άλλον, άπεναντίας το κάθε τι πρέπει να γίνεται με την κοινή σκέψη. Οι έγνοιες μοιράζονται μόνο και μόνο για να γίνονται πιο εύκολα οι εργασίες και παίρνει καθ' ένας κείνες που πιο πολύ προσαρμόζονται στο φύλο του.

Έκείνος ο άνδρας που στη διεύθυνση των έργων του βάζει σύντροφο τη γυναίκα του, βάζει κάτω από τα μάτια της όλα τα συμφέροντα του σπιτιού, γυμνάζει το πνεύμα της. Εκτιμώντας τη γνώμη της και συζητώντας μαζί της κάθε συμφέρον, βάζει μέσα στην ψυχή της γυναίκας του και ένα κομμάτι της δικής του ψυχής.

Έτσι ή έμπιστοσύνη γεννά την έμπιστοσύνη, ή αγάπη ανταμείβεται μ' αγάπη: ή άδιαφορία με άδιαφορία, ο σεβασμός έμπνέει σεβασμό και ή περιφρόνηση, περιφρόνηση.

Όταν ή γυναίκα γνωρίση καλά την κατάσταση της οικογένειας, θα μπορέση να δώση όλο της το είναι γι' αυτή και θα ξερω; ποδ μπορεί να φθάση. Αντιθέτως μένει πάντα ξένη, πάντα φοβισμένη, πάντα λυπημένη, γιατί στο σπίτι, στο δικό της βασίλειο, που με λαχτάρα περίμενε την δημιουργία του και που γι' αυτό είχε φτιάξει χιλιάδες σχέδια, της δόθηκε ή φτωχή θέση της καλής δουλεύτρας.

Α. Σ.

ΤΗΣ ΚΑΣΣΙΑΝΗΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΡΙΤΗ

Η ΕΝ ΠΟΛΛΑΙΣ ΑΜΑΡΤΙΑΙΣ...

Κύριε Ι... Έγώ, πώκαμα στη ζήση τόσες άμαρτίες, σάν ένοιωσα—έστω κι' άργά—τη θεία Σου τη χάρη, έγινε Μυροφόρος Σου, και με παλμό στα στήθια και κλάμμα, πριν άπ' την ταφή, τα μύρα τουτα φέρνω...

Άλλοίμονό μου Ι!... Μέσα μου μαύρη νυχτιά φώληάξει... Ο οίσιρος της άκολαιάς μου σκέπασε τα σπλάγχνα, και τ' άγριου τ' Αδη ή σκοτεινιά, ξαπλώθηκεν έντός μου, με τον άσέληνο έρωτα, πώχει παιδί το κρίμα...

Δέξου Χριστέ τα δάκρυα μου, που τρέχουνε σά βρύση, Σύ, που κρατάς σέ σύγνεφα, τόσα νερά του πόντου... Ω Ι! Πίστεψε στους στεναγμούς της άφρονής Σου δούλης, Σύ, που άπ' τον πόνο Σ' έοβυσαν τ' άτέρμονά σου Χάη...

...Κι' άσε, τ' άγνά τα πόδια σου, να βρέξω με φίλιό μου, μιά έγώ, με τ' άφτονα μαλλιά, ξανά θά στα σφουγγίξω... (Αυτά τα πόδια, π' άκουσε το βήμα τους το δειλί ή Εύα στον παράδεισο, κι' έκρύβη φοβισμένη...)

Σωτήρα... ΣΥ, που τις ψυχές τραβάς από το βοθρκό, τις τόσες άμαρτίες μου, ποιός τάχα θα μετρήση; Και ποιός θα ψάξη για να βρή τα τόσα κρίματά μου, στην άβυσσο, που άνοιξα; ; Ω Ι! Μή μ' άφίνης μόνη, μήν άποφύγης να φανής στην κολασμένη δούλη καλός, ΣΥ, πώχης άμετρο το έλεος, χριστέ μου.

(Ι Αποδοση)

ΑΝΔΡΕΑΣ Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

ΑΠ' ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΠΙΝΔΟΥ

ΗΠΕΙΡΩΤΟΠΟΥΛΕΣ

Έκει επάνω στ'ι κακοπίτητα
δουνά της Πίνδου με τις ψηλές
κορφές και τις κρουστάλινες βρύσες,
έκει σ' ένα γυμνό κι' άπότημο
τρογκάνι ταμπουρωμένα λίγα 'Ελ-
ληνόπουλα κρατούν κάτω καρφω-
μενον τον έχθρό των 'Ιταλό και
τον εμποδίζουν να πατήση τ' άγια
της πατρίδος μας χώματα. Οί δυ-
νατές θρονιές τ'ιν κανονιών τραν-
τάζουν τ'ά δουρά. 'Ο πόλεμος άγρι-
ος σ' όλη τή γραμμή. 'Η παληκα-
ριά των δικών μας δεν έχει τελει-
ωμούς. Κι' άτιαλο νε τ'ι φαραγγί-
α τ' άγρια και τ' άπίστητα. Τρο-
μάρα και χαλασμός κόσμου άπ'
τους δρηχλυθμούς και τ' άστραπό-
θροντα τ'ιν κανονιών κι' άπ' τ'ά
ούρλιάσματα των πολυβόλων.

Κι' εκεί που πολεμοίν τ'ά παλη-
κάρια μας, άκούν κουβέντες π'σω
τους άπό γυναικόκοσμο. Γυρίζουν
και βλέπουνε κορίτσια ν' ανεβαί-
νουν φορτωμένα

— «Σκύψ'τε, κορίτσια, άπ' τ'ό
λαγκάδι έλάτε, κι' έρχονται βροχή
τ'ά βόλια».

Φτάνουν σ'έ λίγο και ξεφορτώνον-
ται τ'ά κορίτσια.

— «Τι μ'ας φέρνετε, κορίτσια;»

— «Ψωμί, τυρί, νερό, ψυξέκια και
χειροβομβίδες. Έλάτε να φάτε και
να ξεποστάσητε, άδέρφια».

— «Τρείς μέρες έχομε να φάμε
μά δ'ε μπορούμε να παρατίσωμε
τ'ά τουφέκια, γιατί ο έχτρός θ'ά δρ'ή
την είνκαιρία να περάση κάποιε γε-
τύρη που φυλάμε. Είναι πονηρός
φύρι, 'Ιταλός, κορίτσια».

— «Αυτό να μ'ή σ'ας μέλει... να
έμείς στη θέση σας. Στρώσαμε, τ'ό
φαγητό σας έτοιμο. Δώστε μας τ'ά
τουφέκια σας... Πε'ν είναι τ'ό γιο-
φύρι».

Ο πόλεμος συνεχιζόνταν σκλη-
ρός. Και ξέρουν καλά να μεταχει-
ριστούνε τ'ό τουφέκι τ'ά κορίτσια.
Τ'ά παληκάρια τ'ράνε παραπέρα ή-
συχ'α και τ'ά κορίτσια σημαδεύουν
σουφ'α ντουφεκ'άνα. 'Ατέλειωτη ή
και παληκαριά των κοριτσιών. Τ'ά βό-
λια πάνε κι' έρχονται άμέτρητα.
Κόλαση στον άπάνω κόσμο.
'Εφαγαν και ξεκουράστηκαν τ'ά
παληκάρια. 'Αρπάζουν πάλι τ'ά
ντουφεκ'ια και ξαναρχίζουν τον πό-
λεμο.

— «'Από πού είστε, άδέρφια;»

— «'Απ' τήν 'Ηπειρο... άπ' τή
Θράκη... άπ' τή Σμύρνη... Κρήτη...
Μακεδον... Θεσσαλία... άπ' τή
Στερεά... Πελοπόννησο... άπ' τ'ί Νη-
σί».

— «'Η 'Ελλάδα στο πόδι γι'ί τή
λευτερί της, άδέρφια».

— «Γειά σας 'Ηπειρωτοπούλες».

Και κατεβα νουν πιλι άπ' τ'ί
μονοπάτια τ'ί κορτσια γιά ν' άνε-
βίσουν χειροβομβίδες και ψυξέκια
για τ'ή νύχτα. Κι' αντίλαλει τ'ό
εί υμ' τραγούδι τους:

«Χορ'ίδο Μουσολίνι
κινεις σας δεν θ'ά με νη...».

Κι' ο πόλεμος άγριος άφινει έναν
τρομερό άντ'αλο μεσ' τ' άγρια
τ'ά φαραγγία.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ Δ. ΚΟΛΟΒΟΣ

ΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ ΜΑΣ

Σ'έ άλλη σελίδα του περιοδικού δημο-
σιεύεται ένα άπό τ'ά τελευταία—άνέκδοτο
—ποιήματα του κ. Δ. Σαλαμάρκα. Δημο-
σιεύουμε παρακάτω κι' ένα άπό τ'ά πρω-
τόλεια του, τ'ό πρώτο— πρώτο, ανέκδοτο κι'
αυτό.

ΣΥΝΝΕΦΑ

Ω, σύννεφα μαύρα θλιβά βουρκομένα
τον ήλιο μου κρύβετε θλίψη βαρεία
στά μέσα, στά έξω σ' άγ'να περασμένα
άπλώνετε κρέπια και φεύγει ή χαρά.

Μά άς είδατε ώ σύννεφα γκρίζα θλιμ-
(μένα)
—Τι βάλσαμο χύνετε μεσ' στήν καρδιά;
Τ'ή λήθη έσείς φέρνετε στα περασμένα
και πίσω σας ήλιος, έλπίδα; χαρά.

Πάτρα 1925

Σ'έ επόμενα τεύχη μας, θ'ά δημοσιεύ-
ουμε κι' άλλα ποιήματα του κ. Δ. Σαλα-
μάρκα, που δεν έχουν συμπεριληφθ'εί στή
συλλογή του ΝΟΣΤΑΛΙΕΣ (Γιάννινα
1943) κριτική Δ Σιωμοπούλου, σ'ά 'ΗΠ.
ΓΡΑΜΜΑΤΑ) καθώς και μεταφρασμένα
που δεν πέρασαν στή συλλογή του 'Εκλογή
άπό τ'ά «ΑΝΘΗ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ» (Γιάννι-
να 1943) κριτική σ'ά έδιο περιοδικό, του
Ν. Σημηριώτη).

ΤΟ ΕΘΝ. ΜΕΛΛΟΝ

—ΤΟ ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ ΜΑΣ—

Η άθόρυβη εργασία για τήν ειρη-
νική επανάσταση των νέων συ-
νεχίζεται. Οί πρώτοι εργάτες άρχισαν,
με τ'ή θετικότητα και τ'ους διακρίνει,
να βυθουν τ'ά θεμέλια. Θεωρώντας τον
έπαιτό τους επιστρατευμένο ζήτησαν
και τ'ή συδρομή όλων των δυναμέ-
νων. Οί π'ό πολλοί άπ' τ'ους προσκλη-
θέντες; πήγαν τ'ή μέρος τους. 'Όμως
μία άλλη μερίδα άπ' αυτούς έδειξε
κάποια άμέλεια που ίσως να μ'ή είναι
σκόπημη 'Η κοινωνία γρήγορα θ'ά ε-
ναγωνίση τ'ή τιμή που άνήκει σ'τους
πρωτοπόρους εργάτες τ'ής νέας πνευμα-
τικής ζωής των νέων τ'ής 'Ηπείρου.

Οί νέοι κι' οί νέες που νομίζουν ότι
άπο άβλεψία δεν προσκλήθηκαν, άς
έλθουν μόνοι των. Έχει για όλους θε-
ση στον άγώνα για τ'ό καινούργιο ξε-
κίνημα.

Αν δεν έλθουν, τότε πολύ γρήγορα
θ'ά νοιώσουν σοβαρή μετεμείλεια γιατί
θ'ά βρίσκονται έξω άπό το μελίσσι που
θ'ά παρουσιάση εθ'άριστες έκπληξεις,
τέτοιες που δεν τίς περιμένουν ούτε
οί έχθροι ούτε κι' οί φίλοι.

Ο 'Απρίλης, για πολλούς αιώνες θ'ά
είναι για τήν πατρίδα μας ο μή-
νος που έφ'ιγε τόσο δεινά, όλοι και

τόση δόξα στήν αι-
ώνια 'Ελληνική πα-
τρίδα.

Η δολοφονική έ-
πίθεση του 1941, ή
ήλική στάση του
'Εθνους και ή θλι-
βερός και τραγικός
μέρος που κράτη-
σαν μία πενταετία,
θ'ά είναι μία ζωηρή

ανάμνηση για τ'ους άπογόνους μας.

Μ'έ τήν ανάμνηση αυτή μία άπαίσι-
α μορφή θ'ά δεσπόζη στή σκέψη μας, ή
μορφή του σ'ίμοβ'όρου σφαγιαστού τ'ής
Ευρώπης; τ'ί θ'ά τέρας τ'ής άπανθρώ-
πιας 'Αδόλφου Χίτλερ.

ΣΑΝ συνέχεια τ'ής ανάμνησης αυτής
θ'ά προβάλλουν στή φαντασία μας
τ' άποτρόπαια θέαματα χιλιάδων θυ-
μάτων του διαδόχου
του Χίτλερ στήν 'Ελλά-
δα, του σ'ίμιτοβοιμέ-
νου Κομμουνισμού, και
θ'ά φρικιά ο νόος; του
αυ'ριανού 'Ελληνα με
τ'ή σκέψη που θάμ'ενη
χωρίς άπάντηση σ'ό
μυαλό του.

—Γιατί τέτοιο ποτάμι άδελφικό σ'ίμα
να προστέθ'η σ'τους ποταμούς; του Χί-
τλερ; Π'ός κατάντησε να βρεθ'ή τόσο
μίσος σ'τους φορείς του σ'υμφοδ'έπανου,
ώστε να σφαγιάσουν τίς λεγεώνες των
άδελφών τους... Γιατί σ'ά Χιτλερικά
στρατόπεδα να προστεθούν ή Πεντά-
λοφος, τ'ά Κρ'όρα; τ'ό Αιγοβίτσι; ή Τα-
τάρα; τ'ό Μυρόφυλλο; και άμέτρητα
άλλα;

Η ΝΕΟΛΑΙΑ ΥΠΕΡ ΒΟΜΩΝ ΚΑΙ ΕΣΤΙΩΝ

Η ΝΕΟΛΑΙΑ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΩΣ ΕΔΕΕ

Ιστορική ανασκόπησης
υπό ΕΡΜΥΛΙΟΥ

(Συνέχεια)

Μετά από αὐτὸν τὸν θρίαμβο ἡ ΕΔΕΕ ἀνέλαβε τὴν ἀντεπίθεσιν γιὰ γερὰ. Ἀποκαλύψεις ἢ αἰσθητικὰ ἀπάνω στὴν ἄλλην. Ἀρθρα διαφωτιστικά, εἰδήσεις ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας καὶ τὶς ἐπαρχίες ὅλα ἐγράφοντο στὸ «ΜΕΛΛΟΝ».

Οἱ συγκεντρώσεις τῶν ὁμάδων στὰ διάφορα σπῖτια γεινόμενες τὴν πρῶτην ὥραν ὡργανωμένα καὶ μὲ μεγαλύτερο ζήλο καὶ ἐνθουσιασμό.

Τὰ χαφιέδικα τσιράκια τῆς κομμουνιστικῆς ΕΠΟΝ παρακολουθοῦσαν τὶς συγκεντρώσεις μας.

Σὲ πόσες γκάφες τοὺς ἐρίσαν ὅμως τὰ παιδιά τῆς ΕΔΕΕ! Λιέβιδον τάχα ὅτι θὰ γίνῃ μία συγκέντρωσις στὸ τάδε σπῖτι. Ἀμέσως τότε οἱ χαφιέδες πῆλιν καὶ τὸ ἀνεκοίνωνε στοὺς πατέρωνάς του. Ἐκεῖνοι στέλναν ὁλόκληρες «πενταρχίες» γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὰ μέλη μας ἢ νὰ τὰ ἐκβιάσῃ καὶ τὰ φοβερίσῃ.

Περίμεναν ὅμως ἄδικα διότι ἐν τῷ μεταξύ ὁ τομεάρχης μάζεψε τὰ μέλη του σ' ἄλλο σπῖτι καὶ διηγότανε κοντὰ στ' ἄλλα ἐν μέσῳ γέλιων τὸ πάθημα τῶν κομμουνιστῶν.

Μὰ τὸ σπουδαιότερο ἦταν πὺς ἡ ΕΔΕΕ εἶχε βγάλει τὴ μάσκα τῆς ΕΠΟΝ ἀπὸ ἰδεολογικῆς ἀπόψεως.

Ἐπεσε στὴ συνείδηση ὅλων ἡ προπαγάνδα τους, πὺς πρόκειται περὶ ὁργανώσεως νεολαίας μὲ ἀποκλειστικὰ ἀπελευθερωτικὴ δράση στὸν ὅλο ἀγὼνα τοῦ ἔθνους.

Κάποτε τοὺς ἐτέθη τὸ ἐρώτημα:

«Ποῖά εἶναι ἡ θέσις τῆς ὁργανώσεως αὐτῆς μέσα στὴν Ἑλληνικὴ Κοινωνία, ὅταν κατέδιδε Ἑλληνόπαιδα ἀντιθέτων πρὸς αὐτὴν φρονημάτων εἰς τοὺς ἐκπαιδευτικὰς καὶ οἱ τελευταῖοι τὰ ἐκτελοῦσαν;» Οὐδεμία ἀπάντησις παρὰ μόνον ὅτι «ἀγνοοῦμε

ἡμεῖς περὶ αὐτῶν». Μέσα σὲ λίγο καιρὸ ἡ κατάστασις; ἄλλαξε τελείως.

Οἱ Ἕλληες γονεῖς ἀμέσως ἀγκάλιασαν μὲ στοργὴν τὴν ΕΔΕΕ καὶ φρόντισαν μὲ κάθε μέσον νὰ ἀποσύρουν τὰ παιδιά τους ἀπὸ τὴν ἀνθελληνικὴ ὁργάνωσιν πού εἶχε σκοπὸ νὰ κἀν ὑπολοβεβίκοις τὰ βλαστάρια τους.

Σὲ μιὰ πρὸς κήρυξιν τῆς ἡ ΕΔΕΕ προσκαλοῦσε τοὺς γονεῖς σὲ ἐθνικὴ ἐπανάστασιν γιὰ νὰ σώσουν τὰ παιδιά τους.

Ὁ κατακτητὴς θὰ φύγῃ μιὰ μέρα. Μὰ ἡ Πατρίδα μας θὰ γίνῃ ἡ ἐστία μολύνσεως τοῦ κομμουνιστικοῦ μικροβίου καὶ ἡ ἀρρώστεια τοῦ θά ἐξαπλωθεῖ παντοῦ... Μία νέα τυραννία περιμένει τὸν τόπο μας.

Ἡ οἰκογενειακὴ ἠθικὴ ἀξία τοῦ Ἑλληνικοῦ σπιτιοῦ θὰ γκρεμισθῇ ἀπὸ τὸν κομμουνιστικὸ σίφουνα. Ἕλληες γρηγορεῖτε,

σώσιτε τὰ παιδιά σας...

Αὐτὰ μεταξύ τῶν ἄλλων ἐγράφε ἡ προκήρυξις ἐκείνη.

Καὶ εὐτυχῶς ἔκανε τὸ θαῦμα τῆς.

Τὸ εἰδικὸν γραφεῖον μυσσεως μελῶν δὲν πρόφθανε νὰ ἐγγράφῃ μέλη. Ἀγόρια, κορίτσια τρέχανε μὲ ἐνθουσιασμό νὰ ἐγγραφοῦν στὰ μητρώα τῆς ΕΔΕΕ.

Τὰ Ἑπειρωτῶπουλα, ἀκολουθώντας τὸ δρόμον πού ἔχουν χαράξει οἱ ἀθάνατοι πρόγονοί μας πού δίδαξαν τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν Πατρίδα καὶ τὴν προσήλωσιν στὰ ἰδανικά τῆς φυλῆς πού συνέχισε τὴν ἱστορίαν τῆς ἐκλείσαν τ' αὐτὰς τὴν ἀπαιτῆς κηρύγματα τῆς γνώσεως, σπείρας τῶν ξενόδουλων ἐγκληματιῶν.

Μία στροφὴ στὰ πνεύρα πού ἐπικρατοῦσε στὰ νιάτα, ἔδειχνε ἀπὸ τότε τὸ ἀνοιγμὰ τοῦ δρόμου πού ἀρχίσαμε σήμερον.

(Συνέχεια)

Ἡ Ἑθνικὴ Νεολαία Ἑλλάδος ἡ Σύνταξις τοῦ
«ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ» εὐχεται ὁλοψυχὰ
εἰς τοὺς φίλους του, τοὺς συνδρομητὰς καὶ τοὺς
ἀναγνώστὰς του **ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ**

ΑΠ' ΤΗ ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

«Όλα είναι έτοιμα για τη δίκη».

Τὰ 120 μέλη του Συνεδρίου βρίσκονται στα έδωλιά τους:

«Η αίθουσα είναι γεμάτη απ' τ' άκροατήριο που αποτελείται στο σύνολό του από έγκάθετους».

Ο κατηγορούμενος οδηγείται στο μέρος του δέσμιος...

Ο Πρόεδρος κάνει έναρξη με την άπαγγελία της κατηγορίας, κι' όλος ο συρφετός του «λαού» λούφάζει για να δείξη το «σεβασμό» του.

— «Κατηγορούμενε το Δευτερονόμιο στο Κεφάλαιο ΙΓ' παράγραφος 5, άπαγορεύει την παρουσίαση άλλων Θεών, ενώπιον του Ιουδαϊκού λαού, και το Δευτέρικο άπαγορεύει να όνομάξη κανείς τον έαυτό του Θεό. Έσύ κατά διάφορες έποχές που δίδασκες ώνόμαζες τον έαυτό σου Θεό, έπομένως έγινες βλάστημος, παραβάτης του νόμου».

«Ανάμεσα απ' το μπουλουκι των «συνέδρων, βγήκαν ψιθυροί «άγανακτήσεως» για τὰ «έγκλήματα» του δικαζόμενου. Το «άκροατήριο» συναγωνίζονταν τους δικαστές σε παρόμοιες έκδηλώσεις. Ο Αρχιερέας—Πρόεδρος, άρχισε να ρωτά τον Ίησοú σχετικά με τη διδασκαλία του, τις άρχές του. Εκείνος με το άνείπωτον μεγαλείου ύφος του, γεμάτο άνδρισμό και ελκικρίνεια, άφοδγνωρίζει ότι όλα είναι προσχεδιασμένα, και το δικαστήριο γίνεται για τον τύπο. άπαντά:

— «Εγώ παρρησία έλάλησα τώ κόσμω, έγώ πάντοτε έδίδαξα έν συναγωγή και έν τω Ιερω όπου πάντες οι Ιουδαίοι συνέρχονται και έν τω κρυπτω έλάλησα ούδέν. Τι με έπερωτάς; Έπερώτησον τους άκηκοότας, τι έλάλησα αύτοίς. Ίδε, ούτοι οΐδασιν ά είπον έγώ». (Ιωάννου ΙΗ' § 20—21).

Ο ύπηρέτης του Αρχιερέα πραγματοποιεί το άποκορύφωμα της άσχημοσύνης που χαράκμήριζε την παρωδία του δικαστηρίου, και ραπίζει τον Ίησοú,

άνανδρα, και θάλεγε κανείς προκλητικά μέσα στο χώρο του δικαστηρίου, λέγοντας: «Ούτως άποκρίνη τώ Αρχιερεί»:

Ο Χριστός του έπιστρέφει, με το θεϊκό τρόπο του, το ράπισμα:

— «Εί κακώς έλάλησα, μαρτύρησον περί του κακού. Εί δέ καλώς, τί με δέρεις;

Ο Μωσαϊκός νόμος άπαιτούσε μαρτυρικές καταθέσεις για την άπόδειξη του «άδικήματος».

Οι μάρτυρες που έξετάζονταν «δέν τάλεγαν καλά», κι' έκτός αυτού άνάμεσα στις γραμμές των «συνέδρων» ξεχώριζαν δυο τίμιοι άνθρωποι, ο Ίωσήφ, βουλευταίς απ' την Αριμαθαία, και ο Νικόδημος, που καθώς φαίνεται ζηταγαν να βρουν την αλήθεια.

Έπί πλέον οι μάρτυρες πιέζονταν, στη συνείδησή τους γιατί, την ώρα της καταθέσεως

έπρεπε ν' άκούμπουν το χέρι πάνω στο κεφάλι του κατηγορουμένου, κι' άν δικάζονταν σε θάνατο, έπρεπε αύτοί πρώτοι να ρίξουν λιθάρι έπάνω του. Ο Ευαγγελιστής Μάρκος γράφει ότι, οι ψεύδομάρτυρες που βρέθηκαν έδωσαν καταθέσεις που δέν συμφωνούσαν μεταξύ των, (Κεφ. ΙΔ § 55 61).

Ο Αρχιερέας ήταν σε δύσκολη θέση γιατί ούτεκι' αύτή ή τυχόν όμολογία του κατηγορουμένου δέν έφτανε για καταδίκη, για τι έπρεπε να εφαρμόση το βασικό Μωσαϊκό κανόνα: «Έπί δύο μαρτύρων σταθήσεται πάνρημα».

Όπως συνεχιζόταν ή εξέταση των μαρτύρων ο Καϊάφας θέλοντας να δημιουργήση έντύπωση έρώτα: «Τι λέγεις δι' όσα σοú καταμαρτυρούσι»;

Ο Ίησοúς γαλήνιος άπαντά με περιφρονητική σιωπή...

Αλλά ο Πρόεδρος θέλει να έχη ένα τέλος, έστω και άντίθετα από κάθε νομικό κανόνα κι' από κάθε διάταξη κι' άρχή. Αποτείνεται στον κατηγορούμενο και τον ρωτά:

«Σε έξορκίζω έν όνόματι του Θεού του ζώντος, είσαι άληθώς ο υίός του Θεού»; Ο Ίησοúς άπάντησε: «Υμείς λέγετε ότι έγώ ειμί» (Λουκά Κεφ.ΚΒ' § 67-71) Ο Αρχιερέας παραμερίζοντας τον παραπάνω βασικό κανόνα, έδειξε θεατρικώτατα την «άγανάχησή» του σχίζοντας τὰ ρούχα του και κραυγάζοντας: «Τι χρεϊαν έχομεν μαρτύρων, ίδου ο Κατηγορούμενος όμολογεί αύτός ούτος την κατηγορίαν». Και στρεφόμενος στα μέλη του Συνεδρίου: «Τι ούν ποιήσωμεν αύτόν»;

Οι 118 απ' τους 120 «συνέδρους» κραύγαζαν άπάνθρωπα:

«Ένοχος Θανάτου έστί!»...

Η κακοθέοτερη δικαστική σκηνοθεσία των αίωνων, είχα συντελεσθή...

ΑΝΟΙΞΗ

*«Η καρδιά μου μου λέει
μυρωμένο μου φύλλο
πώς θα πάγη να χλαίη
και εύχες να σου στείλω».*

*Νοιώθει, λέγει ακόμα,
πώς ανάσταση θάρρη,
απ' του πόνου το σώμα
Πώς διαβήκατ τα πάθη».*

*Να! ή άνοιξη φέρνει
φως άντι σκοτεινιά.
«Η ζωή όμορφύνει,
με άνθους, τὰ κλωνιά».*

*Τή χαρά πώς προσμένω!
με έλπίδα χερσών,
με κορμί κοπιασμένο...
—Θα τη φέρης έσύ»;*

ΑΝΔΡ. ΣΑΡΑΚΗΝΟΣ

ΣΗΜ. Γράφτηκε τον Μάη του 1941
Και δόθηκε για δημοσίευση στον «Ηπ.
Αγώνα» αλλά άπαγορεύτηκε απ' τις Ι.
γαλικές άρχές.

ΑΝΔΡ. ΣΑΡΑΚΗΝΟΣ

Henri Bordeaux

ΕΡΡΙΚΟΥ ΜΗΘΡΩΤΩ

Ο ΑΧΡΗΣΤΟΣ *

«Όταν ο Πέτρος Μακέλας «κατέπλευσε» μαζί με ένα μικρό απόσπασμα, πού στελλόταν για ένι-εχωση στο 26ο Πεζικό Σύνταγμα, ο Συνταγματάρχης, τον μέτρησε με το μάτι—από το κεφάλι ἴσαμε τὰ πόδια—πράγμα ~~για~~ το οποίο δε χρειάστηκε και πολύ χρονικό διάστημα.

—Γιὰ κύττα τί μου στέλλουν! «Ένα κι πενήντα», κι οὔτε ἴχνος ἀπὸ στήθος. Έτοι εἶναι ὅλοι, σὶό χωριό σου;

Ο Πέτρος Μακέλας ἦταν πολὺ φοβισμένος, καὶ δὲν τόλμησε ν' ἀπαντήσει· μαζεύτηκε ἀκόμα περισσώτερο, καὶ θάλεγε πὼς ἦταν ἔτοιμος νὰ ἑταιμισθεῖ καὶ νὰ γίνεῖ καπνός. Ένας ὁ ἴως ἀπὸ τοὺς σύντροφούς του, συμπατριώτης του, με ἀνάστημα, κἄπως πὺδ ἐπιβλητικό, καὶ γ' ὥσσα πὺδ κρεμασμένη, ἐξήγησε:

—Αἶα!.. ὄχι, κύριε Συνταγματάρχα· ἔχουμε καὶ θρεμμένους· ἔχουμε καὶ ροδαλούς· ἔχουμε καὶ μπυλῆδες.

—Καὶ ποὺ εἶναι αὐτοί; ἔγωγ ἴεν τοὺς βλέπω.

—Στὰ γραφεῖα, ὅλοι.

—Σὲ ποῖα γραφεῖα;

—Στὸ «Ἐπιτελεῖο! ποὺ θὰ εἶναι καὶ εἶναι τόσο πολλοί, ποὺ δὲν τοὺς βολεῖ οὐκ ἔνα γράφουν.

Κάθε καινουργιοφτασμένου, τοὺ ὥρισαν καὶ μιὰ ὑπηρεσία, ἀνάλογη με τὶς ἱκανότητές του. Όταν ἦρθε ἡ σειρά τοῦ Πέτρου Μακέλα—τελευταίου φυσικά—ὁ Συνταγματάρχης, μαλακώτερος· τώρα τὸν ρώτησε.

—Τί σ' ἔμαθαν στὰ «Ἐμπεδα; τί ἔξερεῖς νὰ κάνεις;

Απὸ τὸ, σὰ ραμμένο στόμα, δὲ βγήκε κανένας ἦχος· ἄλλως τε, εἶχαν κηῖλας ἀρχίσει, καὶ ἄλλοι νὰ διαλένῃ γι' αὐτόν. Στὰ μυδραλιοβόλα; Αὐτὸ τὸ μῆμολο, ποτὲ δὲν θὰ κατάφερνε νὰ χειριστεῖ ἓνα τόσο λεπτὸ μηχανήμα. Στὰ ὀπλοπολυβόλα; ποὺ νὰ τὰ βγάλει πέρα! Χειροβομβιστής; ἔφτανε νὰ κυττάξῃς τ' ἄδεια σχεδὸν μανίκια τῆς χλαίνης του· ὡς ποὺ θὰ μπορούσε αὐτὸς νὰ πετάξῃ τὴ χειροβομβίδα του; Σύνδεσμος; δὲν ἦταν τόσο καπῆτος γι' αὐτὴ τὴ δουλειά. Τραυματιοφορέας; χωρὶς ἄλλο, τὸ φορεῖο του, θὰ σερόνταν στὴ γῆς.

Τηλεφωνητής; ποῖος θὰ κατάφερνε ν' ἀκούσῃ τὴ φωνή του; Μάγειρας; θὰ πνιγόταν μέσα στὴ χύτρα. Σίγουρα πὼς δὲν εἶχε καμμιὰ ξεχωριστὴ ἱκανότητα· δὲν ἦταν φημισμένος γιὰ νὰ γνωστῇ τίς τιμὲς τῆς εἰδικότητάς. Θὰ γινόταν, λοιπὸν, ἓνας ἀνιχνευτής· ὁ ἀνιχνευτής, εἶναι ἓνας πὺδ ἐξευγνισμένος ἀπλὸς φαντῆρος.

Καὶ μετὰ, τὸν ρώτησαν κἄπως ἀδιάφορα.

—Τί ἔκανες τὸν πολιτικὸ σου βίον;

Τὴν κατάφερε τέλος νὰ ἀρθρώσῃ αὐτὲς τίς συλλογές:

—Μ. νεϊκός.

—Μουσικός; καὶ τί ὄργανο; κλαπιδόρα, ὄμπονα, ταμπούρο, τρομπόνι; Δὲ φανταζόταν νὰ παίξε γκράν·κάσο!.. ἴσως, τριγωνογὰ, σίγουρα· τριγωνογὰ!

—Ὁχι, ὄχι! διαμαρτυρήθηκε θυμωμένος ὁ Πέτρος Μακέλας.

—Μὰ τί, τότε;

—Ὁργανίστας.

—Ὁργανίστας; αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ὀργανίστας! «Ε, ἔ! φιλαράκο! θὰ βρεῖς ἀρκετὰ ὄργανα στὸ χαράκωμα! διάλεξε, καὶ πέτυχες· θὰ χεῖς πολλὲς εὐκαιρίες ἀπὸ κονσέρτα, στὸ εἶδος τίς ἐκκλησιῆς σου, συχνάζουμε ἐδῶ.

Κι' ὁ Πέτρος Μακέλας, ἀπὸ τὴ θύελλα τῆς περιφρόνησης ποὺ ἔπεφτε ἀπάνω του, κατὰλαβε ἴσασιν πὺδ σημεῖο ἦταν ἓνας ἀχρηστος ἄνθρωπος. Μὲ σκυφτὸ κεφάλι, τράβηξε γιὰ τὸ λόχο του, ὅπου ξανάρχισε τὸ ἐρωτηματολόγιο, με τίς ἴδιες εἰρωνίες. Ὁ λοχίας Καναβούρης ποὺ ἔλαχε στὴ διμοιρία του, προσπάθησε νὰ τὸν προσοπτέψῃ.

—Ὁ Κανένας, κάνε, ὅ,τι μπορεί· ὅλοι δὲν μπορεί νὰ παπουτισθῇς ἢ μπακάλιδες· τί θὰ πει αὐτό!

—«Καναβούρι γιὰ τὰ πουλιά!», μουρμούρισε τραγουδιστὰ ὁ πανύψηλος Πατρίκης, ποὺ ἦταν ὁ ἔ.

Η ΑΜΥΓΔΑΛΙΑ

Αὐτὴ γλυκεῖα στὴν ὄψη σου τοῦ Ἀπρίλη, ἡμερῶν, νέα ζωὴ ἐκπλύνεται ὁ κόσμος· ξανανεῖναι.

«Αἶ! ἡ χιονόλοιστη ὄψη σου ἢ ἐλπίδα ὅπου φωλιάζει, πὼς τῆς φτωχῆς μου τῆς καρδιάς, ἀμυγδαλιά μου, μοιάζει!..

Σ. Ν. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ

Ξυπνος τοῦ Οὐλαμοῦ.

Κίτου ἀπ' αὐτὲς τίς συνθήκες ἐντάχτηκε στὸ λόχο ἐν ἑβραδὺ τοῦ Νοέμβρη ὁ ὀργανίστας. Τοῦ εἶχαν δώσει μιὰ ὀλοκαίνουργη ἐξάρτηση· ζωστήρες, ἀρβύλλες, βοῦρτσες, παλάσκες, γυλιὸ κλπ. Τὴν ἄλλη μέρα, φοροῦσε τὰ πὺδ φορεμένα καὶ τὰ πὺδ ἀκακοσυντηρημένα· καὶ, καὶ ἄλλους τὰ λάμπουν ἄλλανου ὅς ὀπλοσμοῦ διάφορα ὀμμάτια τοῦ ὀπλοσμοῦ. Γεμῆτος ἐγκαοιέρηση, καταστάλαξε στὸ πὺδ σκοτεινὸ μέρος τῆς ἐπισταθμῆς. Ἐκεῖ, καθίσε ἄπῃα στὴν ψάθα, καὶ ἔβγαλε ἀπὸ τὴ τῆπῃ του ἓνα μικρὸ φλάουτο ποὺ εἶχε πῆρει μαζί του, καὶ ὅπως εἶχε πικραθεῖ ἀπὸ τὴν κακομοιριά του, τὴ λησιμόνησε, ἐσχύνοντάς τὴν στὴν πνοὴ καὶ τὰ δάχτυλά του.

Όταν βγήκε ἀπὸ τὴν τρύπῃ του, εἶδε ποὺ δυὸ ἢ τρεῖς συνάδελφοι, καὶ μέσα σ' αὐτοὺς ὁ πανύψηλος Πατρίκης, εἶχαν καλοκαθίσει μπροστὰ στὴ θύρῃ, καὶ τοῦ ἔφρουζαν τὸ πέρασμα.

—Εὐὸ ἔκανες αὐτὸ τὸ βοήσιμα; ἔσκυψε τὸ κεφάλι, σὰν κανένας ἐνοχος.

—Νόμιζι πὼς δὲν ἔκανε τόσο πολὺ ὄθρουβι.

—Μὰ δὲ στὸ λέμε γιὰ παρτήρη σὺ! Τί ἐπαίξεις;

—Φλάουτο.

—Φλάουτο;

—Ναὶ! παίζω καὶ βιολι καὶ βιολοντσέλλο.

—Μὰ σὺ τότε εἶσαι ὁ ἄνθρωπος τὸ δρχήτορα!

Τὴν ἄλλη μέρα, τραβήξε πολὺ πὺδ μακρὰ, στὰ χωράφια.

Όταν κατὰλαβε ὅτι ἀπομακρύνθηκε ἀρκετὰ, ξανάρχισε νὰ τραγουδάει τοὺς καὺμούς του. Εἶδε ὁμως νὰ ὀρχιόνται οἱ συναδελφοὶ του τῆς προηγούμενης· μέρας, μετὸν Πατρίκι ἐπὶ κεφαλῆς, ποὺ καθὼς ἔφτασαν, κάθησαν κοντὰ του στὴ γλῶσση, τοῖμαστικῇ νὰ κρύψῃ τὸ φλάουτο· ἐκεῖνοι ὁμως, διαμαρτυρήθηκαν:

—Μπα! μὴνένοχλεισαι ἀπὸμας.

Παίζοντας, τοὺς λησιμόνησε, ὅπως λησιμόνησε καὶ τὴν κακομοιριά του. Καὶ δὲν ἦταν δύσκολο νὰ τοὺς λησιμόνησῃ, τόσο ἡ παρῃα καθόταν ἡσυχῇ καὶ φρόνιμα· μπορεῖ κηῖλας καὶ νὰ κοιμῆται.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)
Μεταφρ. Δ. ΣΑΔΑΜΑΤΙΚΑΣ

* Μεταφραστὴς ἀπὸ τὸ Γαλλικόν. Τὸ ἔργο ἀναστρέφεται, ὅταν ἦρθε Παιμῶνι τοῦ 1914-1918!

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ Ο ΑΣΤΑΤΟΣ

—Κωστάκη μου, πρόσεχε!

Φώναξε δλο ένα ή χήρα ή μάνα ή καιρομένα κι' ή φωνή έδγενε απ' το λαφύγγι της τρεμάμενη, νιομάτη πόνο και στοργή.

Τό είχε μοναχό στον κόσμο. Ήταν ή μόνη της χαρά κι' ή παρηγοριά της. Άλλο δέν είχε καν'να κι' ό άντρας της ό Μήτσος είχε πεθάνει έδω κι' έξη χρόνια, άφήνοντας την, πνιγμένη στη θλίψη και στην έρημιά, μ' ένα παιδι στην κούνια τον Κωστάκη της.

Τώρα γι' αυτόν έξοισε, γι' αυτόν μοχτούσε. Για τον Κωστάκη της. Με τη λίγη σύνταξη και ξενοδουλεύοντας, τά κουτσοβόλευε. Κι' ό νούς της πάντα στον Κωστάκη, στο γυιόκα της. Ό Κωστάκης της κι' ό κόσμος δλος. Κάθε τόσο έβγαине στην πόρτα κι' άκουμπώντας στο θυροσίονι, τον κύτταζε, ποτύπαιζε. Έκείνος έτρεχε πάνω κάτω άλαφιασμένος, μαζί με τ' άλλα γειτονόπουλα. Ξανθός, ροδοκόκκινος κι' όμορφος, πολύ, — βρισκόταν στο στοιχείο του όταν έπαιζε— ίδιος ό μακαρίτης ό πατέρας του. Ξεχώριζε άνάμεσα στα άλλα παιδιά κι' έμοιαζε μικρός 'Απόλλωνας. Τόνη χαίρονταν και τόνη καμάρωνε ή χαρσκαυμένη ή μάνα του, βλέποντάς τον έτσι. Μά συχνά «φιγγόταν ή καρδιά της από ένα άγνωστο συναίσθημα, από κάποιο φόβο, φόβο παράξενο όμως. Και τού φώναζε με πονεμένη μωνή:

—Κωστάκη, πρόσεχε! Θά ιδρω- σης, θά μου κρουώσης...

Μά πού ν' άκούση ό Κωστάκης. Ό νούς του στο παιχνίδι, πουθενά άλλο. Ήταν, βλέπετε, στην καλή εκείνη ηλικία της ξεγνοιασιάς και της χαράς. Τό παιδι δέ θέλει τίποτ' άλλο, παρά νά ευχαριστιέται. Νά χαίρεται, νά παίξει, νά γελά. Αυτό έκανε κι' ό Κωστάκης. Έπαιζε και γελούσε...

Κι' ός φώναζε ή μάνα του νά μή παίξει και πολύ, νά κάθεται και λίγο, νά ξεκουσάινει. Αυτός και λίγος, νά έλασπάζει. Αλλά πεντάρα δέν έδινε. Κι' άν τόνη ρώταγες, γιατί δέν την άκούει, θά σου άπαντούσε με ύφος σοβαρού, μυαλωμένου άντρα, πού δέ δέχεται αντίρρηση.

—Όχι, καυμένε! Τέτοιες είν' όλες οι μανάδες. Ίδριες! Και πρόσεχε φιλοσοφικά:

—Κι' άν δέν παίω τώρα, πό-

τε θά παίω;

Χειμώνα, καλοκαίρι, κρύο παγωνιά, ζέστα σκασίλα, ό Κωστάκης έξω. Κι' έπαιζε πότε με τό χιόνι, πότε με τη λάσπη, πότε με τον άμμο και τη σκόνη. Άλλοτε κουκουλωμένος σε βαρεία μάλλινα φορέμα α, κι' άλλοτε γυμνός τοι- τοίδι. Κι' όταν τελείωνε τό παίξι- μο, μουσκίδι στον ιδρώτα, έτρεχε κι' έπιε νερό.

Σάν έρχονταν στο σπίτι, τον έ- παίριε ή μάνα, κι' εκεί πού τον έλουζε και τον έντυε, τον συμ- βούλευε με ταραγμένη φωνή:

—Κωστάκη! νά μή τρέχει; έτσι,

"ΤΟ ΚΑΜΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ,"

Άπό τό καμμένο σπίτι τους οι χωρια
(νοι διαβαίνουν
Και με πνιχτά παράπονα του ρίχνουν
(τή ματιά.
Μεσ' από τά χαλάσματα άναπηδούν
(μπροστά
Μαυροί καπνοί πού θυμωμένες μορφές
(ήρώων παίρνουν
Και πού θαρρείς ζεσταίνουν
στη λιγοστή τη χόβολη, τη νίκη την
(παλιά
πού κέρδισαν σι' Άλβανικό, στού
(Ρούπελ τά όχυρά.

Όλα γκερμιστηκαν και, νά! λιθάρια
(σφαρισμένα
—ήπό τον άνανδρο Ιταλό κι' άσπλαγ-
(χνο γερμανό
σκεπάζουν' ό,τι άπόμεινε άπ' τού σπι-
(σιού τό βιό.
Πάει τ' άμπάρι κι' ή γωνιά, ό άργα-
(λειός, ή χτένα
κι' ότι από μέρη ξένα
έφερε ό νηός στην κορσαία στολίδι
(διαλεχτό...
στάχτη οι φλόγες έκαναν εικόνημα
(κι' αύλό...

Δερνει τούς τοίχους ή βροχή' και τού
(βροχή ή μανία
σφαριάζει με τ' άπόβροχο κι' άλλα λι-
(θάρια εκεί,
για νά γενούν θεμέλιο ταχιά στη
(μαύρη γή
και νά στεργισούν τού Χριστού την
(Ηίστη την Άγία!

Ή Νέα Κατοικία

ζωσμένη ολοτρέγγουρα με δάφνη και
(τιμή
παγκόσμιο προσκύνημα πιά τότε
(θά γενή!!

ΒΑΣΟΣ ΜΠΑΡΜΠΑΣ

νά μή παίξει τόσο πολύ. Πίνεις νερό ιδρωμένης και κάθεται ξέντο- τος ύστερ' απ' τό παιχ' ίδι... Δέν κάνει, θά κρουώσης... Είδες, έσι άναμμένος ήταν' κι' ό Τάλης της Γιώργαινας κι' έκίτσε σε ρεθμα. Την άρπαξε και πάει καλιά του. Πρόσιξε, μη πάθης κι' έού τίποτε.

Κοί συνέχισε σπικραχτικά:

—Κι' ύστερα τι θά γίνω έγω χωρίς έσένα; Πώς θά ζήσω μονα- χή και πανέρμη; .. και τούλεγε παρακαλεικά:

—Δε λυπάσαι τούλάχιστον έμέ- να; Κάνε μου τό χατήρι παιδά- κι μου, έτσι νά ζήσης.

Και τόν φιλούσε στο μέτωπο ή στο πορφυρένιο τού μάγουλο. Τόν έσφιγγε δυνατά στην άγκυλιά της, σά νάθελε νά τον προστατέψη από κάποιο άόρατο όχτρο. Αυτός σκε- φτικός, άμίλητος άκουγε τά λόγια της και δέχονταν τά χάδια της τά τρυφερά. Ύστερα έβλεπε γιά λίγο φρονιμος, τρωώντας έτσι τις συμ- βουλές της. Μά μόλις έβγαине έξω, άρχιζε πάλι τά ίδια, με περισσό- τερη φήρα.

Τι νά τούκανε; Νά τον κλείση μέσα; Τόν κλειούσε. Μ' αυτός άρχιζε τά ξεφωνητά, έβαζε τά κλάμματα, κλωτσούσε, δάγκωνε λυσσασμένα, τσάκιζε ό,τι εύρισκε μπροστά του. Κι' ύπόφερνε, ύπό- φερνε πολύ απ' τό θυμό του. Κι' ή μάνα του τον έβλεπε... Μά ήταν μάνα λαί, σά μάνα, ή καρδιά της ραγιζόταν, γιατί πονούσε τό παιδί της. Και τόν άφηνε νά βγή έξω. Εκείνος, σά γινόταν τό δικό του, έτρεχε με νέα όρμη στο δρόμο κοντά σι' άλλα γειτονόπαιδα...

Μόνο σάν τον έστελνε στο σχολείο ήσυχάζε γιά λίγο. Μά κι' έ- κεί, μ' δλο πού ήταν απ' τούς κα- λύτερους σι' ά μαθήματα—τάπαιρνε τά γραμματα μιά χαρά—πάντα κάποια ζημιά θάκανε. Ή παιδι θά χτυπούσε, ή θάσπυζε κάνα ιζάμι. Ποτέ δέ γύριζε σπίτι, χω- ρίς νά κάνη φασαρία. Τά μάθαινε ή έρημ μάνα και στενοχωριόταν.

Έτσι περνούσε ό καιρός. Κι' όσο μεγάλωνε ό Κωστάκης ό ίδιος ή- ταν πάντα, άταχος. Δέν τον φρο- νίμεψαν τά χρόνια. Και πότιζε συ- χνά φαράκια τή μάνα του, —με- γάλα τούτα έσο και τά χρόνια— μά αύτή είχε πιά συνηθίσει και τά

κατάπινε μ' ἓνα λυγμό.

Ὁ γυιὸς τῆς εἶχε περάσει τὸ στρατιωτικό. Πιάσχιζε κι' ἐφρόντιζε ἡ γρηῃ—εἶχε γεράσει πιά—νὰ βρῇ καρδιά φρόνιμη κοπέλλα, ναι-κοκυροπι θλιχ, νὰ τὸν παντρέψῃ, ν' ἀνοίξῃ τὸ σπιτικό του. Ποιὸς ξέρει. Ὡςως ἐκείνη μπ ροῦσε νὰ τὸν βάλῃ στὸν ἴσιο δρόμο.

Μὰ δὲν πρόφτακε. Τὰ γεράματα κι' οἱ χολές τῇ ρίξαν στὸ κρεβάτι ἄρρωστη. Καὶ μιὰ μέρα κεῖ ποὺ κείτονταν στὸ στρώμα κι' ὁ Κωστήκης τῆς καθότανε δίπλα τῆς καὶ τὸν συμβούλευε—τί ἄλλο νὰ κανε!—καὶ τοῦλεγε:

—Κωστήκη μου, νάχης τὸ νοῦ σου. Νὰ μὴ ..

Ἡ ἀδύναμη μιλιότης παθιασμένης μάνας κόπηκε. Μνίγηκε μὲς στὸ λαρυγγί της. Κάτι σὰ στέναγμα, σὰ λυγμὸς τὴν τάραξε. Καὶ κάτι σὰν αἰρικό ξεφύγε ἀπ' τὰ μισάνοιχτα χεῖλη τῆς. Τὰ μάτια τῆς σκορδούλιασαν, γύρισαν πρὸς τὰ πάνω, κυττώντας δίχως βλέμμα καὶ χωρὶς ζωὴ τὸ ταβάνι, κι' ἀπόμειναν ἐκεῖ ἀκίνητα, στυλωμένα... Ἡ πικραμένη μάνα εἶχε φύγει γιὰ τ' ἀγύριστο ταξίδι τοῦ θανάτου. Εἶχε πάει ν' ἀνταμώσῃ κεῖ ψηλὰ τοὺς δικούς της.

* * *

Ἀπόμεινα νεκροποῦλι στὴ ζωὴ ὁ Κωστήκης—Κώστας πιά. Καὶ σὰν ἦταν μόνος, σὰ δὲν εἶχε ἄλλον νὰ τὸν νοιάζεται ρίχτηκε κι' αὐτὸς ἐξενόιαστος, ζωηρὸς—ὅπως ἦταν τὸ φυσικό του—στὴ ζωὴ, στὶς ἀπολαύσεις τῆς, σὲς χαρὲς καὶ τὶς πίκρες τῆς. Ἐμπλεξε μὲ μιὰ παρέα αἰθρώπους, σὰν κι' αὐτὸν στὸ χαρακτήρα—ὁμοίος τὸν ὁμοιο, βλέπετε,—ποὺ χαιρόντουσαν ἀπ' τὰ πάθια τ' ἄλλουνοῦ καὶ τοὺς ἄρσε νὰ σκαρώνουν δουλειὲς καὶ μπλεξίματα στοὺς διπλανούς τους, ἔτσι γιὰ νὰ περνᾷ ἡ ὥρα, «γιὰ νὰ γελοῦν καὶ λίγο», ὅπως ἔλεγαν.

Καὶ μιὰ βραδιά, κεῖ ποὺ γυρνοῦσαν ἀπ' ὄνα κρασοπούλι ζαλισμένοι ἀπ' τὸ κρασί,—πότε σπάζοντας τὰ μοῦτρα τους στὸν τοῖχο, πότε σκουντουφλώνοντας ἀπ' τὰ παραπατήματα—καὶ σὰ φτάσανε πάνω ἀπ' τὸ γιοφύρι, γιὰ νὰ περάσουν ἀπ' τὴν ἄλλῃ μεριά τοῦ ποταμοῦ, δὶνον μιὰ σπρωξιὰ στὸν Κώστα—στὸν Κωστήκη τῆς Μήτσαινας καὶ τὸν γκρεμίζουν στὸ ποτάμι, γιὰ νὰ ἰδοῦν πὼς θὰ κἀνῃ ὅταν πέσῃ. Τὸν κυττοῦσαν καθὼς ἔπεφτε καὶ σπᾶ.

ΣΤΕΡΝΕΣ ΤΗΣ ΖΗΣΗΣ ΜΟΥ ΣΤΟΡΓΕΣ

Ἀχ! πόσο μοιάζετε, ὑστερνὲς τῆς ζήσης μου στοργές, μὲ τὰ δειλὰ πετάγματα τῶν πρώτων μου ἐρώτων μὲ τῆς Ἀστάρτης τ' Οὐρανοῦ τῆς ἀστρικές μορφές τὶς νύκτες, τὶς χαρές.

Ἀπ' τὴν ἀξέχαστη ὠμορφιά σου, ἀγνή μου Βιργινία—ἐσὺ τῆς νειότης μου, ὦ αὐγὴ, τῶν πόνων μου τῶν πρώτων ἤπια τὸ μέλι τῆς χαρᾶς τοῦ δάκρου τὴν πικρία γιὰ μιὰ ἀπιαστή εὐτυχία.

Ροδα βονδάρμα
Ἰουλιέττα!.. ἐσὺ ἦσουν ἄφταστη!—στὰ θάμνη σου, ὦ Ἀθήνα!—μεσ' στ' ἀνθισμα τῆς νειότης μου ἀγάπη μακρυνή.
(—Νᾶηταν νὰ σβύσω ἀπ' τὴν ψυχὴ τὰ φλογερά σου κρῖνα ὦ λάγνα Μεσσαλίνα!—) Ποῦ...

Κ' ἐσὲ, τῆς ζήσης μου ἀδερφὴ ψυχὴ, ποὺ ζεῖς στὰ ξένα, —Στεφάνι μου ἀλησμόνητο, θλίψη μου κοντινὴ—
τὶς ὑστερνὲς ἀγάπες μας ποὺ εὐώδιαζαν βερβέννα ἄχ! πὼς θυμᾶμαι, ὠϊμένα!

Θάμνη ἀνεπάντεχα, στερνὲς αὐγὲς σὲ κάποια φρίκη τοῦ σκοταδιοῦ ποὺ ἔρχεται, στὰ ρίγη ἐνὸς χειμῶνα: Κλειὼ κι Εὐτέρπη κι Ἐρατώ, ὦ ἄφταστη Λάουρα! νίκη στερνὴ σὲ μιὰ ἀμφιλύκη,

Ἀχ! πόσο μοιάζεις ὑστερνὴ τῆς ζήσης μου στοργὴ με κάποια ἀγνὰ πετάγματα σ' ἀνθόσπαρτο λειμῶνα! —Ἐσὺ εἶσαι ἡ νίκη ἐνὸς Σταυροῦ μὲ πέτρα γαλανή.
(Τὶ νίκη ὅμως πικρὴ!)

Δ. ΣΑΛΑΜΑΓΚΑΣ

ῥαξαν ἀπὸ κάτι σαρκαστικά γέλια καὶ φάνταζαν στὸ μαῦρο φόντο τῆς νύχτας σαιναῖδες πάνω στὸ μακάβριο ἔργο τους.

Σὰν ἄγγιξε στὸ νερὸ ὁ Κώστας, ἀντὶ νὰ συνέλθῃ ἀπ' τὸ μεθύσι, λυποθύμησε. Μὰ γιὰ καλὴ—κακὴ—τοῦ τύχη, μερικοὶ βαρκάρηδες, π' ἀνέβαιναν τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ μὲ τίς φορτωμένες μαοῦνες τους, ἔπασαν καὶ τότε γλύτωσαν.

Μὰ κι' ἂν τότε γλύτωσαν ἀπ' τὸν πνιγμὸ δὲ μπόρεσαν νὰ τὸν σώσουν ἀπ' τὴν ποῦντα Φυσικὰ ὁ Κώστας, καθὼς ἦταν ἀναμμένος ἀπ' τὸ πιοτὸ, σὰ μουσκεύτηκε ἀπ' τὸ ψυχρὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ—χειμῶνας καιρὸς—κρυολόγησε ὅπως κάποτε, «ὁ Τάκης τῆς Γιώργινας»..

Κατὰκοιτὸς τῶρα ὁ Κώστας βαρεὶά ἄρρωστος. Ποιὸς ξέρει, νὰ τὴ

γλυτώσῃ τάχα; Ὁ γιατρός, ποὺ τὸν κουράρει, κουνάει ἀργὰ, φοβισμένα τὸ κεφάλι του... Καὶ γεμίζουν δάκρυα τὰ μάτια τῆς καλῆς κυρὰ Φώτος, μιᾶς γειτόνισσας ποὺ τὸν «περετεύει γιὰ χρέος τῆς πεθαμένης μάνας του».

Καὶ θυμᾶται ὁ Κώστας κάποια πονεμένη γεροντίστικη μορφή, ποὺ τὸν κυττάζει μὲ μάτια γιομάτα λαχτάρα... Καὶ σὰν ἀχὸς φτάνουν στ' αὐτιά τοῦ Κώστα, ποὺ βουίζουν ἀπ' τὸ ψηλὸ πορετὸ, κατὰ λόγια, σὰν ἀπ' τὸν ἄλλο κόσμον, καὶ λένε:

Ἀχ, Κωστήκη μου! Δὲν πρόσεξες, δὲ μ' ἀκουσες...

Ναί. Δὲν ἀκουσε, δὲν ἀκουσε τὴ μάνα του... Δὲ πρόσεξε σὶνὴν παρὰ του, στοὺς φίλους του...

Β. ΤΥΜΦΑΙΟΣ

Η ΔΡΑΣΗ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

ΠΡΕΒΕΖΑ

ΨΙΗ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ..

Με μεγάλη μας συγκίνηση δημοσιεύουμε πια κάτω ανταπόκριση συνεργάτη μας απ' την Πρέβεζα. Διαπιστώνεται ότι το σύνθημα για την ειρηνική επανάσταση των νέων της 'Ηπείρου, έρχεται από Πρεβεζάνους στην πρώτη γραμμή της έξοδου. Η πίστη τους α ό τι μέχρι τώρα ακολουθούμε, και οι οικικές προσπάθειές τους αξίζει να γίνουν παράδειγμα, και τους δίνει τιμητική θέση στον αγώνα μας...

— Νέοι και νέες της Πρέβεζας, σάς αγγίζουμε θερμά το χέρι. Η πατρίδα σας και η 'Ελληνική Κοινωνία θα σάς απαιτείσουν γρήγορα. Η σύνταξη του περιοδικού μας, που είναι και περιοδικό σας, νοιώθει υπερηφάνεια που διορίζει τα γράφια στην πίστη και στα έργα σας.

Τα άγνα 'Ελληνόπουλα και οι 'Ελληνοπούλες που στα μαύρα χρόνια της σκληρής στάθμευσης πλάιστην μαρτυρία μας, πατρίδα, όπως και στις μέρες που η δόξα την στεφάνωνε στα βουνά της: 'Αλβανίας, Θερμοί προστάτες και βοηθοί, με βαθειά συναίσθηση του καθήκοντός τους προς την Πατρίδα που κινδύνευε, με κομμένη την αναπνοή της, γιατί οι βάρβαροι της παρούσης τού λαιμού, όταν μέσα σ' ένα επιθανάτιο ρόγχο η Πατρίδα τὰ κέλεσε κοντά της, έτρεξαν στη «ΦΩΝΗ ΤΗΣ» οργανωμένα στην ένδοξη ΕΛΕΕ που στα βουνά και στις πόλεις τόσα είχε προσφέρει στον αγώνα για την αντάσταση.

Και τώρα που τη βαρεία και συνεπιδεμένη νύχτα της σκληρής την διατήρησε γλυκιά και ξάστερη μέρα κι' η καταπληγωμένη Πατρίδα ανυπνέει η ανακούφιση, δεν έπαψαν να εργάζονται για το τέλει ξεσκάλασμα της, από τους ντόπιους ξενόδουλους έθρους της. Πιστοί εργάτες της δόξας της μεγαλείου της συνεχίζουν το έργο της ΕΛΕΕ οργανωμένα στους κόλπους των εθνικών οργανώσεων με την κεφαλή της «ΕΘ-ΝΕ». Ρίχνονται επί κεφαλής την «ΕΘ-ΝΕ». Φέρουν τον στίβο της τιμής για να έτοιμασουν το δρόμο που θα φέρει την Πατρίδα μας στην πρόοδο και την α-καθήμενία.

Κι' η «ΕΘ-ΝΕ» της Πρέβεζας πια έβγαλε τον όρκο που είχε δώσει στην Πατρίδα, δεν καθυστέρησε ΕΛΕΕ στην πάντοτε εργασία α-λά διόλου αλλά πάντοτε καινούργια εργασία για την δημιουργία καινούργιας ζωής μέσα στη νέα Μεγάλη Ελλάδα.

Ετσι με τη συνεργασία των κοριτσιών της «ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑΣ» τις 24 Μαρτίου 1946 παρουσίασε στην κοινωνία της Πρέβεζας το υπέροχο εθνικό δράμα «ΨΙΗ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ» συμπληρωμένο από το εθνικό σκέτος «Μα-

τωμένος Όρξων», γραμμένα και τα δυο από τους νέους Γιαννιώτες λογοτέχνες Γ. Σιωμάλαν και Β. Μπαρμπαν, της ΕΘ ΝΕ 'Ιωαννίνων.

Η επιτυχία του έργου και η έντυπωση που έκανε, ήταν τέτοιες που οι θεατές ζήτησαν την επανάληψη του έργου τις 25 και 27 Μαρτίου με δυο παραστάσεις την ημέρα.

Αυτό, ιδιαίτερα για τους συγγραφείς του είναι ο μεγαλύτερος έπαινος γιατί η προστάθεια τους και η καλύτερη κριτική για το έργο τους που έκανε να τρέξουν δάκρυα από τα μάτια εκείνων που το παρακολούθησαν. Με την υπέροχη πλοκή του, τα διδάγματά του, τις ωραίες εικόνες, και το έντονο εθνικό χρώμα του, δημιουργούσε μια ατμόσφαιρα συγκινητικής πατριωτικής έξαρσης, με γαλίου και περηφάνειας. Τα παιδιά της ΕΘ ΝΕ και τα κορίτσια της «Ελληνοπούλας» που έλαβαν μέρος στο έργο, αν και έρασιτέχνες κατόρθωσαν με τις φιλότιμες προσπάθειές τους να ικανοποιήσουν απόλυτα το κοινό, δείχνοντας έτσι πως η 'Ελληνική νηλοσία είναι πάντα η ίδια, σφριγηλή κι' αθάνατη.

Μέσα οι κείνους που είχαν ορόλους, μπορούμε να ξεχωρίσουμε τον εθνικό, Άλκη Μαυροματτή στο ρόλο του «Βάγγου» (πρωταγωνιστού) την διδα Ερμίνια Ζάγκλη στο ρόλο της «Ελένης» (μνηστής του Βάγγου), και την διδα Μ. Γαρτζούνη, στο ρόλο της «κυρά Τασούλας» (μητέρα του Βάγγου).

Επίσης θαυμάσια έπαιξαν οι διίδες Α. Λαζάρου, Κ. Κωστή, Α. Κούφεντα, Μ. Γαντζίο, Β. Ντόμαρη, καθώς και οι εθνικές: Κ. Παπαγγελής, Δ. Σουρογιάννης, Θ. Γκινιάς, Ν. Λαμπάτος, Μ. Ζούβελος, Σ. Παππάς, Σ. Μπαζινάς, Κ. Αύγερινος, Γ. Ζήκος, Κ. Γιάτσος, Ν. Αθανασίου, Β. Οικονόμου. Όσοι τίμησαν την παράσταση δοκίμασαν εξαίρετική συγκίνηση διαπιστώνοντας τα εξαιρετικά αποτελέσματα της νέας εξόδου των νέων της 'Ηπείρου. Η παράσταση άρχισε με τον ύμνο της ΕΘ ΝΕ και πλουτισμένη με τραγούδια εθνικά και απαγγελίες, έκλεισε με τον «Εθνικό μας Ύμνο». Ιδιαίτερη ένταση έκαναν τα σκηνικά που η επιτυχία τους οφείλεται στη φιλότιμη προσπάθεια του ικανού ερασιτέχνη Έθνική κ. Σπύρου Μποζίνα». Χρς. Τς.

ΑΡΤΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Θάταν παράλειψη καθήκοντος για μας να μη σημειώσουμε εδώ τη γόνιμη εκπαιδευτική δράση που ετοιμάζεται στην Άρτα.

Οι άναγνώστες μας «μ' έκκληση θα διαπιστώσουν ότι τα νιάτα της Άρτας βρήκαν το μέρος που πρέπει να πάρουν μέσα τη νέα πορεία του Έθνους.

Η Παραμυθιά δεν ύστερει καθόλου σε δράση. Μια έκλινση πίστη διαπιστώνεται ότι υπάρχει στην ψυχή των νέων της Παραμυθιάς. Σ' άλλο τεύχος θα γράψουμε με λεπτομέρειες.

Η ΣΥΝΤΑΞΗ

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

Την περασμένη Κυριακή εξαίρετική σημειώδη Προσκοπική κίνηση. Όλοι οι Πρόσκοποι της τοπικής έφορίας 'Ιωαννίνων, αφήνοντας τη σκότη και τον μολυσμένο αέρα της πόλεως βγήκαν σε ημερησία κατασκήνωση στην ύπαιθρο. Έτσι το Ιον σύστημα πήγε στην θέση «Καστανιές» των Μουζακαίων, ή 2α όμάς στην «Βρύση Πασσά» ή 2α 'Αγέλη στη θέση «Άγιος 'Ιωάννης» του Μπισδονιού, ή 3η όμάς στα ύψόμενα της Περιβλέπτου. Όλα τα τμήματα τα επιβόρθησε στην ημερησία τους κατασκήνωση ο κ. Περιφερειακός Έφορος.

Από της 21ης 'Απριλίου αρχίζει η προσκοπική έβδομάς ως εξής:

21 'Απριλίου 1946 'Εκκλησιασμός Προσκόπων. Διανομή δώρων εις φιλανθρωπικά ιδρύματα και επίσκεψις εορταζόντων Στρατιωτικών και Αστυνομικών Τμημάτων.

22 'Απριλίου π. μ. Έσθινον άνα τις όδους της πόλεως. Παινηγυρική Συγκέντρωση κατά σόσημα. Συγκέντρωσις εις Στάδιον, όμιλος του κ. Περιφερειακού Έφορου και Παρέλασις από των Προσκοπικών Αρχών. Μ. μ. ύποδειγματική κατασκήνωση.

23 'Απριλίου: Μ. μ. Προσκοπική εορτή.

27 'Απριλίου. Χορός των Προσκόπων.

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΔΡΟΜΙ

Για ποδ ξεκίνησες διαβάτη : ποδ τρεβάς ;
Στον κόσμο, Πρόσεχε στο σταυροδρόμι !
Είν' όύσκολο το να διαλέξης ποδ να πές,
τι είν' πολλοί οι δρόμοι...

Καταμής στο δρόμο στάσου ! Σκέψου !
Ξανοίγονται ή στροτά ή μονοπάτι
έμπρός σου... Μή βιαστής, μόν' λογιέμην
και ύστερα περπάτει...

Μή σέ πλανήη ο πλούτος, κι' άς δίνει
τιμές και δόξα ή ρούγα ή πλατεία.
δέν είναι. Μόν' γκρεμός βαθύς και δίνη,
χαλάει και φωτιά!...

Το μονοπάτι πάρε κι' άς είν' τραχύ,
την Πίστη άπόδ έχεις, την 'Ελπίδα!...
'Ακου! Την Εύτυχία πίσω έχει
λαμπρή την είδα!...

Β. ΤΥΜΦΑΙΟΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Μας πληροφορούν για την επανέκδοση του Περιοδικού της 'Ηπείρου «ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΝΙΑΤΑ».

Την ήθική και υλική ύποστήριξη του μικρού περιοδικού ανάλαβαν τα πιο διαλεχτά παιδιά και κορίτσια της 'Εθνικής Νεολαίας Πρέβεζας.

Συγκινητικό είναι το γεγονός ότι το φύλλο έθα βγαίνει γραμμένο στον πολύγραφο.

Ευχόμαστε όλοψυχα κάθε προσκοπή στο έντυπο συνάδελφο και συναγωνιστή μας.

ΕΥΘΥΜΗ ΣΕΛΙΔΑ

Ο ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ ΤΗΣ ΓΡΗΟΥΛΑΣ

"Εναστη νύχτα καλοκαιριού, στὸν Πειραιά τὸ 1943.

Στὴν αὐτὴ μιᾶς συνοικιακῆς πολυκατοικίας καμμιὰ δεκαριά οἰκογένειες κοιμοῦνται στὸ πλανάστρωτο καὶ ξεκουράζονται· ἀπ' τὰ τόσα βάσινα καὶ ταλαιπωρίες τους.

Ἐξὸν ἀπ' τὸν πανώριο χιλοστόλιστο οὐρανό, πάνω ἀπ' τοὺς κοιμισμένους σκλάβους, ἀπλώνεται κι' ὁ ἀποτρόπαιος βραχνᾶς τῆς ἀξονικῆς θηριωδίας...

Κοιμοῦνται... Ἐνα σαρδώνιο μειδί μα διαγράφεται στὰ χεῖλη τους. Εἶναι ἡ-ἱρωνία εἰςβάρος τῶν γελοίωνσυγχρόνων Ταρταρίνων, πού συνεχίζεται καὶ στὸν ὕπνο ἀπ' τοὺς ἀδάμαστους μάρτυρες; Εἶναι ἡ περιφρόνηση στὴν ἰδέα τῆς ὕλης πού ἔχει ἐπικρατήσει προσωρινά παύσεως στὸ λαιμό τους; Εἶναι μήπως πού καθρεφτίζονται στὸ πρόσωπό τους τὰ ποθητὰ ὄνειρα πού τοὺς χαρίζει ὁ Μορφέας, γιὰ ἀντιφάρμακο τοῦ δηλητηρίου τῆς φρικτῆς ζωῆς πού περιᾶν ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια;...

"Ἡ μήπως εἶναι ἡ συνέχεια τοῦ τόσου γέλιου ποῦκαμαν ἀποβραδύς, μὲ τὰ ἀνεξάντλητα ὀσταῖα τους, πού τόσο διώχναν μακριὰ τὴ θλιβερὴ πραγματικότητα;...

Κοιμοῦνται ὅλοι, κι' αὐτὴ ἀκόμη ἡ λιγύπληνη Κυρὰ-Μαυρουδίνα, ἡ γρηὰ Μανιάτισσα. Ἀλλὰ αὐτὴ μὲ τὸ δικό της τρόπο. Βρίσκεται στὴ γωνιά τῆς αὐλῆς, καθισμένη, στὸ σκαμνάκι της μὲ τὸ πιμπάλαιο μαξιλαράκι, κρατάει τὴν ἀχώριστη κάλτσα, πού τὰ χέρια της, ἀργά, ὅλο τὴν αὐγαταίνουν, πλέκοντας μηχανικά. Καὶ κοιμᾶται ἡ Μαυρουδίνα ὅπως συνήθως.

"Ἐχει περάσει πολὺ ἀπ' τὰ μεσάνυχτα, κι' ὅμως αὐτὴ ξεακολουθεῖ ν' ἀγνοῇ τὸ πενιχρὸ στρωσίδι πού ἔχει ἀπλωθῇ ἀπ' τὴ νύφη της γιὰ νὰ κοιμηθῇ. Ἡ γρηούλα λαγοκοιμᾶται καθιστὴ καὶ τὰ ἀδύναμα χέρια της συνεχίζουν τὸ πλέξιμο τῆς κάλτσας...

Ξαφνικά ἡ κυροῦλα ξεπετιέται καὶ μέσ' τῇ γαλῆνῃ τῆς ὁμορφῆς νύχτας, βγάζει μιὰ στριγγιὰ φωνή: —Θύουου, βροχή σηκώτε μωρή... Βροχή... Βροχή... κι' ἔκαμε νὰ

μπῇ στ' ἀνοιχτὸ δωμάτιό της...

Γενικὸς συναγεραμὸς ἐπακολούθησε. Περίτρομοι οἱ ἐνοικοί, ἄλλοι πανικόβλητοι, χωρὶς νὰ ξέρουν γιατί, ἄλλοι γιατί πίστεψαν στὴ βροχὴ καὶ βιαζόντουσαν νὰ περισώσουν τὰ λίγα ρούχα τους, πετιῶνταν ἀπάνω túλιγαν τὰ στρώματα τους ἀλληλοβοηθούμενοι σὰν προγυμνασμένοι, καὶ χωνόντουσαν μαζὺ μ' αὐτὰ στ' ἀνοιχτὰ δωμάτιά τους. Ἔτσι πού σὲ τρία λεπτά ἡ διπλάτη αὐλὴ ἦταν ἄδεια...

"Ὑστερα ἀπ' τὸ γυμνάσιο αὐτὸ κάποιος ἐτόλμησε νὰ βγῇ στὴν αὐλὴ διὰ λόγους εὐνοήτους... καὶ ἔχοντας βοῇ τὴν ψυχραιμία του, διεπίστωσε ὅτι εὐτε μιὰ σταγόνα βροχῆς ἔπεφτε... Ἡ πληροφορία γενικεύθηκε, καὶ τελικὰ διαπιστώθηκε ὅτι ἡ Κυρὰ-Μαυρουδίνα, πού τὸ τσεμπέρι της πραγματικὰ ἦταν καταμουσκεμένο, εἶχε πέσει θύμα κάποιας ψιφίνας πού ἀδιαφορῶντας γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα, εἶχε μιὰ φυσιολογικὴ ἐκδήλωση στὰ κεραμύδια τῆς λαϊκῆς πολυκατοικίας...

ΣΑΡΚΟΣ

Η ΣΤΑΥΡΙΚΗ ΓΩΝΙΑ

B. MONTANARI

ΕΠΙΤΑΦΙΟ

Ἐνθάδε κείται ὁ Ἀρχὸν τιμὴ τῆς [Βερίτας, λόγιος, φιλόφρωνος, δικαίος καὶ ἀκαρδίας, ῥήτωρ, φιλόσοφος, μέγας ἑλληνιστής, ιστορικός, ἐπιγραφίστας, ἐπὶ ποιη- [τής]... Συνείδισε ὅμως κάποτε νὰ ἴσχει ψευ- [τίες, κι' ἀπὸ τὸν ἐπιτάφιο τοῦτο πῶ [χόντρες.

ANT. ΓΚΙΣΛΑΝΤΖΟΝΙ

Σ' ΕΝΑΝ ΠΟΙΗΤΗ

Στοὺς στίχους σου «ΠΡΩΤΕΣ [ΝΥΜΦΑΙΕΣ]» τὴν κρίση μου ζητᾷς νὰ πῶ: ἂν ἴσως, κι' εἶνε οἱ τελευταῖες, τότες κι' ἐγὼ χειροκροτῶ.

Μετάφρ. Δ. ΣΑΛΑΜΑΓΚΑΣ (ἀπ' τὰ Ἰταλικά)

ΤΟ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ ΜΑΣ

Ο... ΘΡΙΑΜΒΟΣ

—«Υπάρχουν θρίαμβοι καὶ θρίαμβοι. Ἀλλὰ ὁ δικός μας ξεχωρίζει. Φαίνεται ὅτι ἕνας λαὸς, νὰ ξεσκεπάζει μὲ τὴν ἀποχὴ τοῦ τῆς μαύρης ἀντίδρασης ὀλοῦλα καὶ γυνὴ, ὀλόγυνη, μὲ ὅλη τῆς τῆς ἀδυναμία νὰ τὴν παρουσιάσει στὰ μάτια ὅλου τοῦ κόσμου!...»

Μιλοῦσε μὲ θέρημ ὁ «συναγωνιστὴς» ἀρχηγός. Κι' ἡ παρὰ κατοχυρωμένη, ἀπὸ τὰ σοφὰ του λόγια, ἀκούγε μὲ προσοχὴ, γεμάτη συγκίνηση μπρὸς στὸ θῆμα τῆς ἀποχῆς.

—«Ἡ «λαϊκὴ» ἀποχὴ τοῦς ἐδείξε ὁ λοκάθαρος τοῦς ἀριθμούς, τῆς, γὰ τὰ δοῦν κι' αὐτοὶ τοὺς δικούς του...»

—70 ὅλο ἀτοχή!! Σωστός θρίαμβος! —συμπληρώνει ἄλλος. —«Ἐπερεῖ νὰ καταλάβουν ἀπὸ καιρὸ ὅτι ὁ λαὸς εἶναι μὲ τὸ μέρος μας».

—«Δὲ βαριέσαι!.. Τὸ καταλαβαίνω καὶ τώρα».

Στὸ τραπέζι πού κάθονταν πίνοντας τὸν καφέ τους, θριαμβικὰ στήνονταν ἡ ἀψίδα τῆς μεγάλης «νίκης».

Ὁ «λαὸς» μὲ ἀντιπροσώπους του τοῦς τρεῖς ἐκείνους ἀπογευματινοὺς θαμνῆς τοῦ καφενείου, ἔκανε θαύματα.

Οἱ κάλπες ἀνοίγινταν ἐκεῖ καὶ παρ' ὅλο πού «ψήφισαν» ἑστὶ λίγες χιλιάδες μαυρομετωπίτες, βρίσκονταν!!... ἐντελῶς ἀδιανέσ ὕστερα ἀπὸ τοὺς μεγαλοφρενῆς λογαριασμούς τοῦ τριῶ ἐκείνου.

Διαπίστωνε καλῶς καθαρά, ὀλοκάθα-ρα τὸ ποσοστὸ τῆς ἀποχῆς, πού τότε ἀπὸ 70 ὅλο ἀνέβηκε στὰ 90 ὅλο!!

—Καὶ πού νὰ ἦταν διαρρηθμένα καὶ κατὰλογοί!!...

Οἱ κατάλογοι...

Ἐσαν δίκιο. Στὴν ἀβελήνιάν του ἴσως τὸ Κράτος εἶχε διαγράψει μερικὸς πεθαιμένους τοῦ περασμένου αἰῶνα...

Ἦταν κι' οἱ τρεῖς ἀσυγκράτητοι μπροστὰ στὸ μεγάλο θρίαμβο. Θωροῦσαν κηλὸς ἀκυρωμένες τῆς ἐκλογῆς καὶ ποῖος ἔξεραι τι ὄνειρα γλυκὰ νὰ τοὺς χάιδευαν τὸ νοῦ τὴν ὥρα ἐκείνη...

Ἀλλὰ... Ἐνας μπαίνει μέσα στὸ Καφενεῖο καὶ φουριόζος κατευθύνεται στὸ τραπέζι τους. Στὸ πρόσωπό του ἡ

ταν ζωγραφισμένη ἡ ἀπογοήτευση.

—Μιχάλη... Οἱ ἐκθέσεις τῶν παρατηρητῶν... Ἀναπῆδησαν κι' οἱ τρεῖς.

—Τὶ συμβαίνει; —Δὲν εἶδατε τι λένε οἱ παρατηρητῆς στὶς ἐκθέσεις τους;

Καὶ μὲ μιὰ κίνηση πετάει τὴν ἐφημερίδα πού κρατοῦσε, στὸ τραπέζι τους. Μηχανικά τὴν παίρνει ὁ ἕνας καὶ διαβάζει:

«Αἱ ἐκλογαὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα διεξήχθησαν μὲ ἀπόλυτον τάξιν καὶ εὐθυμίαν. Ἡ ἀποχὴ τῶν μὴ ψηφισάντων διὰ καθαρῶς κομματικὸν λόγον καὶ

μαίνεται περίπου 20 ὅλο... Ἐάν ἡ Κομμουνιστὰ κατηγόρησε εἰς τὰς ἐκλογὰς

δὲν θὰ ἐξηφοῦλίζαν ἀνω τῶν 25 ὅλο τῶν ἐδῶν εἰς τὴν Βουλὴν...»

Σταμάτησε ἀπτόμο. Σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ θέλησε κάτι νὰ πῇ. Μὲ ἐκπληξὴ ὅμως διαπιστῶναι πῶς τὸ τραπέζι εἶχε... ἀδειάσει!! Ἡ παρὰ του τῆς χωνόντας τὸν θρίαμβο τοῦ... καὶ παραμαποκρινόμενος ἕναν ἄλλο «θρίαμβο»

στὸ... ὁρόμο, σαχάριτος, ὁ ὅλος σὺ πόδια...

ΓΕΩΡ. ΣΙΩΜ.